

HOOFDSTUK 1

EEN KLEINE VERANDERING

Hedy van Beer keek op uit haar boek. De garagedeuren waren opengesprongen en nu kwam er een soort enorme wolk uit geblazen. Het was onmogelijk dat haar broertje Spencer dit zo had gepland.

Ze vreesde het ergste en stak het boek achter haar broekriem. Aan de plataan waarin ze had zitten lezen, hing een touw met knopen erin, waarlangs ze zich als een soort kruising tussen een aapje en een rups naar beneden kon bewegen.

‘Spencer?’ riep ze, terwijl ze een sprintje trok naar de garage.

Spencer en hun neef en nicht, Max en Jelly, kwamen door de dikke rookwolk de tuin in gestrompeld. Ze zagen er allemaal een beetje vochtig uit, alsof ze door de mist hadden gewandeld.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Hedy.

Spencer had een apparaat uitgeprobeerd dat ze van hun vriendin mevrouw Pal hadden gekregen. Het was een oud voorwerp uit IJsland dat ze daar een *skyskepnur* noemden, ruwweg vertaald: een ‘hemelwezen’. Het was bedoeld om grote wolken mee te maken.

‘Het ging allemaal goed,’ zei Spencer, ‘totdat Jelly probeerde om een wolharige mammoet op ware grootte te maken.’

Jelly rolde met haar ogen. ‘Wat heeft het anders voor zin om een wolharige mammoet te maken als hij niet net zo groot is als een wolharige mammoet?’ zei ze tegen Hedy. ‘Die van mij was al groter dan een nijlpaard. De jongens kwamen niet verder dan iets zo groot als onze kat.’

‘Je kunt niet zeggen dat Spencers kattenwolk mislukt was omdat hij zo groot als een kat was,’ zei Max. Hij haalde zijn zogenaamde beschermbril, gemaakt van toiletrollen en een geel elastiekje, van zijn hoofd. Rond zijn ogen zaten nu twee rode kringen.

‘Ja, maar een kat op kattengrootte kan ons nergens heen brengen,’ zei Jelly.

‘Een ontplofte mammoet ook niet,’ merkte Hedy op.

‘Wat kan het jou schelen?’ zei Spencer geërgerd. ‘Jij hebt tegenwoordig nergens meer zin in en wil nooit meer ergens heen.’

‘Dat is niet waar,’ riep Hedy verontwaardigd. Maar uit de blikken op de gezichten van de rest sprak iets anders, namelijk dat ze de laatste tijd oer- en oersaai was geweest.

Spencer liep weg van de wolk die nog steeds uit de garage kwam drijven. ‘Hoe heb je het eigenlijk voor elkaar gekre-

gen, Jelly? Heeft opa John je iets verteld toen je die geheime afspraak met hem had?’

‘Ik zeg al de hele tijd dat die afspraak niet geheim was,’ hield Jelly vol. ‘Het ging om iets voor school. Vraag maar aan mijn moeder, die was erbij.’

‘Maar wat heeft opa John dan met jouw school te maken?’ vroeg Hedy.

Jelly begon op de oprit heen en weer te springen om de wolk te verdrijven. ‘Het ging om een soort aanbevelingsachtig iets.’

Die uitleg sloeg nergens op. Jelly en haar moeder Toni hadden veel te lang met opa John zitten praten voor alleen maar een aanbeveling. Hedy voelde dat er iets niet klopte, maar ze wist niet precies wat.

‘Ik weet heus wel dat hij jullie opa is,’ ging Jelly door. ‘Jullie hoeven heus niet bang te zijn dat ik hem van jullie ga afpakken of zo.’

‘Wij zijn niet bang,’ schoot Hedy in de verdediging, maar ze wist zelf dat het nogal kinderachtig klonk.

Hoewel Jelly vaak achteloos van alles zei wat er in haar hoofd opkwam, kon ze soms behoorlijk opmerkzaam zijn.

‘O nee,’ kreunde Max. ‘Het elastiekje van mijn magische beschermbril is gebroken.’

‘Geef maar.’ Hedy stak haar hand uit om de bril van hem aan te nemen. ‘Fluitje van een cent. Een paar nietjes erin en hij doet het weer.’

‘Wil je hem voor me repareren, Hedy?’

‘Waar dient hij ook alweer voor?’

‘Nou...’ begon Max. Hij beet op zijn onderlip terwijl hij snel iets bedacht. ‘Het is mijn Magische Schaduwbril. Daar-

mee zie je alle magie om je heen.'

Hedy speelde het spelletje mee en hield de bril voor haar ogen. Ze zag natuurlijk alleen maar de tuin. 'Nou, dan is hij inderdaad stuk, want ik zie niets. Gaat je wel wat kosten.'

'Ik kan je vijf dikke scheten betalen.'

Ze trok een gezicht alsof ze moest overgeven. 'Dan doe ik het wel voor niets.'

Toen de wolk was opgetrokken, gingen ze alle vier de garage in.

In vervolgen tijden had de skyskepnur nobele strijdrossen geproduceerd voor hemelridders, maar nu deed hij het niet goed meer. Mevrouw Pal had Spencer de opdracht gegeven hem te repareren. Ze wist dat Spencer een maker wilde worden, net als zij. Een maker was iemand die objecten kon maken met speciale toverkrachten. Dit was haar subtiele manier om hem al het een en ander bij te brengen.

Spencer pakte de skyskepnur op. Het leek op iets tussen een hengel en een vlindervanger in. Aan het einde van een lange steel zat een net, en halverwege de steel zaten een leren zak voor water en een hendeltje. Helaas zaten er een paar gaatjes in de zak, waar op willekeurige momenten water uit lekte. Spencer had op verschillende manieren geprobeerd de gaten te dichten, maar niets bleef plakken. Hij begon ermee te zwaaien terwijl hij de hendel opwond en in zichzelf mompelde.

'Zo worden je schoenen nat,' zei Hedy toen ze het water uit de zak zag druppelen.

Spencer negeerde haar. Even later vormde zich mist in het net. Toen hij het net met een snelle beweging omlaaghaalde, maakte de mist zich los en vormde een kleine wolk

in de vorm van een neushoorn.

'Die is nog kleiner dan eerst!' klaagde Max.

Spencer zuchtte. 'Weet ik. Ik weet zeker dat ik de hendel goed heb gerepareerd, maar er is nog steeds iets mis met de zak. Die blijft maar lekken.'

Het perfect gevormde neushoortje begon in de lucht rondjes om Hedy heen te galopperen. Tijdens het bewegen veranderde hij van vorm, net als een gewone wolk zou doen, en even later was hij omgevormd tot een varken. Maar kort daarop ging het dravende varkenswolkje langzamer bewegen waarna het uit elkaar viel, vormeloos werd en uiteindelijk helemaal verdween.

'Ik begrijp niet hoe ik de wolken groter kan maken en langer kan laten blijven,' zei Spencer. 'Hoe kan iemand er nou op rijden als ze zo snel verdwijnen?' Hij gaf de steel aan Hedy. 'Wil jij het eens proberen?'

'Nee, dank je,' zei ze.

'Waarom niet?' vroeg Max. Hij weigerde te accepteren dat iemand níét wilde spelen met een magisch object. 'Het zijn maar wólken. Je kunt er niemand mee vermoorden, ze doen niks.'

'Wat ben je toch een tactloze klier, Max,' fluisterde Jelly. 'Het is pas een maand geleden dat oom John naar huis mocht uit het ziekenhuis.'

Een paar maanden geleden was opa John ziek geworden in het bos. Of eigenlijk had hij geprobeerd om met Hedy en Spencer magie te gebruiken om de ziekte waar hij aan leed te bestrijden. De magie had echter niet gewerkt. Ze had zelfs een averechts effect gehad en opa Johns ziekte was plotseling nog veel erger geworden, daar in het bos. Hedy

was doodsbang terug naar huis gerend om hulp te halen. De ambulance had hem meegenomen. Dat waren dingen die ze waarschijnlijk nooit meer zou vergeten.

Ze draaide zich op haar hielen om. 'Vergeet niet,' zei ze over haar schouder, 'dat als de wolken groot genoeg zijn om op te rijden, ze ook groot genoeg zijn om vanaf te vallen.'

Ze had nu geen zin om het er verder over te hebben en iedereen volgde haar de garage uit. Even later vielen er ronde grijze steentjes op hun hoofden. Ze keken omhoog. Het was een van de engste stenen beelden van het dak, een monster. Haar vleugels hadden elk een spanwijdte van bijna een meter, haar dijen waren gespierd en onder de hoorns op haar hoofd zaten scherpe ogen die bijna alles zagen.

Max liet zich op zijn knieën vallen om de kiezels op te rapen.

'Meen je dat nou, Tempest?' riep Hedy. 'Je kunt ook gewoon "hoi" zeggen in plaats van op ons te poepen.'

'Geef toe dat jullie zo meer aandacht aan ons besteden,' zei Tempest met haar krakende stem. Met een duikvlucht kwam ze naar beneden. 'Waar waren jullie mee bezig?'

Ze vertelden het monster over hun vruchteloze pogingen om de skyskepnr aan de praat te krijgen.

Ze snoof en spreidde haar vleugels. 'Het verbaast me niets dat het niet werkt zoals jullie dachten. Ik moet jullie iets laten zien. Kom mee, dan zie ik jullie zo op het dak.'

Boven op opa Johns huis stond de belvédère, een uitkijktorentje vanwaaruit je de hele omgeving goed kon zien. Tempest kon daar natuurlijk vanuit de tuin gewoon naartoe vliegen, dus tegen de tijd dat de kinderen de drie trappen op

waren geklommen en vanuit de zolder het torentje betraden, zat ze al ongeduldig op en neer te wippen.

'Moet je dat zien,' zei ze vol walging. Met haar kin gebaarde ze naar de andere stenen figuren op het dak. Ze zaten in twee- en drietallen bij elkaar te mompelen en negeerden de eekhoorns die over de dakpannen renden en de vogels die vrij om het dak zwermden. De griffioen had zelfs gewoon een mus op zijn schouder zitten.

'Wat gebeurt er?' vroeg Hedy.

'Ze staan niet op wacht!' riep Tempest uit. 'Ze zouden al deze indringers weg moeten jagen! Joost mag weten voor wie de eekhoorns werken, of welke geheimen die mus probeert te achterhalen met zijn geklets!'

Jelly leunde grijnzend voorover. 'Maar wat hebben die eekhoorns dan gezegd dat jou zo achterdochtig maakt?'

Tempest had niet door dat ze belachelijk werd gemaakt. 'Niets, want ik jaag ze nog steeds zonder pardon weg. Maar het feit dat ze steeds terugkomen baart me zorgen. Het echte probleem is echter dat de andere beelden absoluut niet achterdochtig zijn! Het ligt in onze natuur om op onze hoede te zijn en om te... bewaken. Dat is ons doel. Maar de laatste tijd gedragen ze zich anders. Ze zijn zichzelf niet. Het lijkt hier wel een theekransje!'

Dat was inderdaad een probleem, besefte Hedy. Afgezien van Tempest waren de beelden niet meer de waakse, grommende wezens die haar een paar jaar geleden van het dak hadden gejaagd. Ze speurde het dak af tot haar blik op een klein beeldje van een raaf viel dat helemaal aan de andere kant zat. 'Ik heb de raaf al een tijdje niet gezien. Is zij ook veranderd?'

‘Inderdaad Hedy, ze is veranderd omdat ze niet is veranderd! Ze is al een hele tijd niet meer getransformeerd tot haar gevederde vorm. Het lijkt net alsof ze een heel gewoon stenen beeldhouwwerk is, maar we weten allemaal dat dat niet zo is.’

‘Wil je soms zeggen,’ vroeg Spencer, ‘dat de beelden en de raaf ziek zijn?’

Tempest keek hem stuurs aan. ‘Wat ik wil zeggen, is dat er iets mis is met de magie.’

HOOFDSTUK 2

DE VERPLEEGSTER EN DE BUURMAN

De vier kinderen besloten opa John te gaan zoeken om hem te vertellen wat ze van Tempest hadden gehoord, maar ze merkten dat hij uit zichzelf al naar de zolder was gekomen terwijl zij hadden staan praten. Blijkbaar had hij daar iets te doen, want hij liep diep in gedachten te mopperen.

‘Wat is er?’ vroeg Hedy, toen haar ogen eenmaal waren gewend aan het duister van de zolder.

‘Dit onhandelbare ding,’ zei opa John, en hij wees met zijn hand naar ridder Roland, een betoverd harnas dat de zolder bewaakte.

‘Wat heeft hij gedaan?’ vroeg Spencer.

Ineens werd opa John overvallen door een hevige hoestbui waar Hedy’s maag van samenkromp.

‘Opstandigheid en ongehoorzaamheid,’ gromde opa John

toen hij weer op adem was gekomen. 'Ik heb zijn zwaard nodig maar dit verdraaide stuk blik weigert hem te geven, terwijl ik nota bene zijn baas ben. Ik had gehoopt het voor elkaar te hebben voordat Bess komt.'

Opgewonden keek Hedy de anderen aan. Bess was een schatzoeker die ze tijdens hun laatste avontuur hadden leren kennen. Het boek dat Hedy even geleden nog had zitten lezen, had ze van hem geleend. 'Waarom komt Bess langs?'

'We gaan samen een tripje maken.'

'Waarheen?'

Maar opa John gaf geen antwoord en richtte zijn aandacht weer op ridder Roland. Hij stak zijn hand uit naar de metalen pantserhandschoen die het zwaard vasthad. Het harnas hief onmiddellijk zijn arm op en zwaaide ermee om opa's gegraai te ontwijken, als een grote pestkop die een klein kind zit te klieren.

Jelly gaf Max een por in zijn zij zodat hij ophield met grinniken.

'Opa,' zei Hedy. 'Tempest denkt dat er iets mis is met de magie.'

Opa John leek helemaal niet verbaasd. 'O ja?'

Hij wong zich in allerlei bochten om de pantserhandschoen te grijpen en terwijl hij dat deed, viel er een klein notitieboekje uit zijn zak. Deze keer zwaaide ridder Roland zijn zwaard naar beneden en prikte met de punt het notitieboekje vast aan de grond voordat opa John het kon oppakken.

'Schurk!' riep opa John uit. 'Laat dat los!'

Maar ridder Roland negeerde hem. Het harnas verroerde geen vin, wat opa John ook deed of zei.

'Heeft jouw tripje met Bess iets te maken met de kapotte magie?' vroeg Hedy.

'Geen commentaar, lieve schat.' Dat was precies hetzelfde antwoord als alle andere keren dat ze hem te veel vragen had gesteld.

Ze trok het boek uit de band van haar broek tevoorschijn en streek over de versierde lederen voorkant. Het was veertig jaar oud en ging over de zoektocht van een andere schatzoeker naar een archeologische vondst in Guatemala. Dit soort boeken was niet te vinden in gewone bibliotheken, want magie moest verborgen blijven voor de rest van de wereld.

Toch had Hedy besloten dat dit het laatste boek over schatten was dat ze zou lezen. Het had geen zin om nog meer over magische objecten te weten als ze ze toch nooit zou gebruiken. Magie was zelfs al gevaarlijk als ze niet kapot was. Dat ze er niets meer mee te maken wilde hebben, kon niemand haar kwalijk nemen, maar dat nam niet weg dat de detective in haar het boek op een andere manier kon gebruiken.

'Moet ik Bess zijn boek teruggeven als hij hier is?' vroeg ze. 'Of komt hij ook weer langs op de terugweg?'

'Het is waarschijnlijk beter om het aan hem te geven als hij straks komt,' zei opa John.

Dus, dacht Hedy, opa John en Bess gaan ieder weer apart naar huis als ze eenmaal gedaan hebben wat ze moeten doen.

'Kun je niet een tipje van de sluier oplichten over wat jullie gaan doen?' vroeg Spencer.

Toen ging de deurbel. Opa John glimlachte opgelucht.